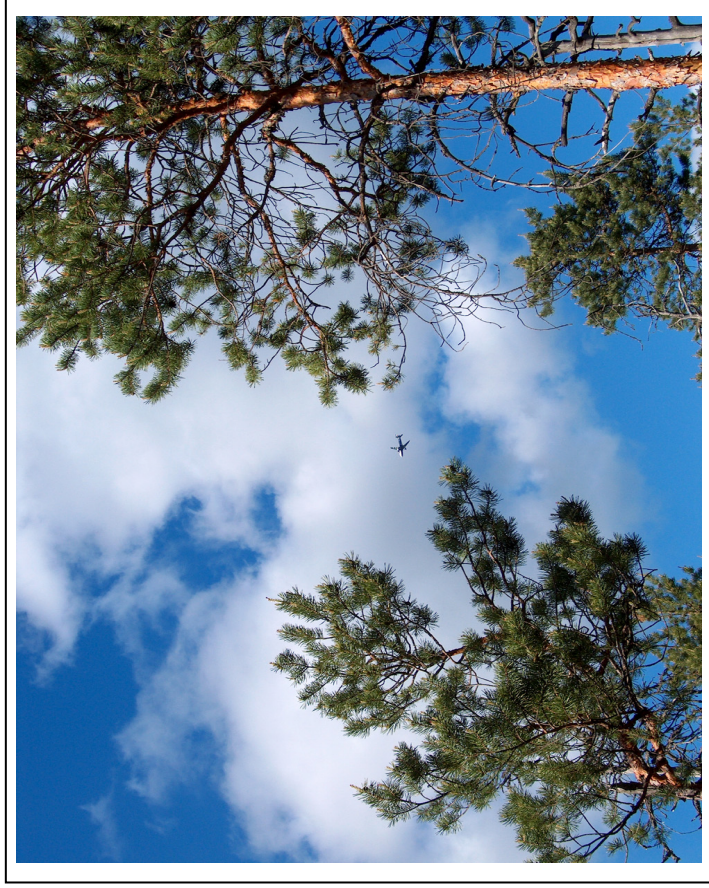

Runokirja: Päiväni

Tekijä: Petri_Petri, 2005

Mitä poliitikot tietävät asioista,
ekonomit taloudesta,
psykiatrit ihmisen mielestä,
kun eivät estäneet
ongelmien pääsyä valloilleen?

Ehkä se oli väijäämätöntä,
en tiedä,
mutta sen tiedän,
ovat väärässä
syyttäessä muita.

Heillähän se tieto oli,
ja puheidensa mukaan myös järki,
minne totuus katosi
ja tiedon valo,
kuka sen särki?

Juon tuopin tyhjäksi ja astun Helsinginkadulle. Kallio hukkuu tähän harmaaseen massaan.

Eteesi lyötiin harmaa seinä,
asfaltti musta ja pubin pöytä,
siinä on tiesi ja määränpääsi,
olut on elämä ja ystävät siinä,
tulevassa varmaa on mustat pilvet,
harhaa yrittää saada muuta,
olut on kuolema, ainoa ystävä.

Muuta taisi mielessä olla.

Mitä henkäili hevonen
sähköpaimenen sanassa,
sitä huokaili ajuri
punasilmäsen pidossa.

Mitä pääsky ei tajunnut
tammeen tehtyään pesänsä,
sitä väistää metsä voinut
pääskyn jättäen kesänsä.

Minne lähti myrskytuuli
rajuilman saapuesssa,
sitä henkäili hevonen,
sitä huokaili ajuri.

Olen miettinyt tätä menoa. Mihin tie kulkee.

Vallanpitäjien ihmisuhrit haamuina kulkevan näät,
ei henkeä heiltä otettu, mutta elämä ja tahto vietiin.

Yksin vaeltavat, tahdotonna, määränpäästä välittämättä,
mieli särettiin, ilon tunne tuhottiin, tuolla niitä menee.

Ei pitänyt maa huolta omistansa, välittänyt ei kansastansa,
veli, sisko sivuun pantiin, väki Suomen alas lyötiin.

Oikeutta kansallamme määrätä täällä ollut ei ole aina eikä nyt,
muut tuolta taasen toiset tavat tuo ja säännöillä meitä muuttavat.

Alempana me heitä sanovat heidän lait, selittämättä tarkemmin,
lyötyinä rahvas kulkeissaan, silti kuvittelee saavansa parempaa.

Päättää vallanpitäjät jos ei puolesta Suomen kansan,
niin kuka meitä kuuntelee ja suojelee, kuka etujamme ajaa?

Niinpä.

Ei suomalainen ole voittaja,
sen näkee näistä kaduista,
titiilistä,
asfaltista,
kivistä.

Kallion hamaa kivikirkko seisoo jyrkevästi. Kansa ympärillä hoippuu. Kontrastia.

Pyhä sana
kaiku vain,
seinät sitä
heijastain.

Yhä sama
kivi kai,
uuden muodon
siinä sai.

Jotain herätystä kyllä tarvittaisiin.

Kello on jo kymmenen, miksi et herää.
Herää Suomi, on kello paljon, aurinko paistaa.
Mikä sinun on, kun eloa ei havaitse.
Miksi nukut edelleen,
vaikka maailma herännyt on,
unelias oletko,
vaiko vaipunut horrokseen,
kohtaloko kelloja soittanut,
ajasta ikuisuuteen muistosi heittänyt.

Tässä maastossa nousee viha mieleeni, mutta nielen kiukkuni.

Ei haavan lehti heilu,
vaikka myrskyää,
humise ei tuuli puissa,
vaikka taivas raivoaa.

Enää ei täällä
näy kukkien aaltoa,
pois kadonneet
vuokot kedolta.

Vain taivas synkeä,
ei pilveä valkeaa,
taikka lintua
vasten taivaan sineä.

Värähdä ei lehtikään
myrskyn silmässä,
metsä ei tuoksu
keväässäkään.

*Kallion palasema on hyvässä kunnossa, se näyttää puhtaalta ja lämpimältä. Toivottavasti
palomiesten ei tänään tarvitse ajella ympäri kaupunkia.*

Ei merkitystä yhdellä koivulla

Pihakoivu palaa,
ihmiset seisovat,
"antaa palaa"
sanoo joku,
ei arvoa lainkaan
ole yhdellä koivulla,
sillä niitä riittää.

Tuli yltyy
ja toista koivua palo
alkaa saavuttamaan,
jo ensimmäiset liekit
sen sytyttää.

On pian metsä tullessa
ja ihmiset katsoo,
ja ovat vaihi,
paitsi yksi,
joka sanoo:
"oho".

Karhupatsas on Karhupuistossa.

Kaupunkimetsä,
karhuja, karhuja vaan
ja ihmisiä,
vapauden vedet virtaa,
tuuli puita leynhyytä.

Viinako vapauttasi...

Jonkun mielestä pakettiautollinen viinaa on liikaa,
mutta hän on kyllä kulkenut eri katuja tai silmin suljettuun,
sillä joitain asioita ei koskaan voi olla riittävästi
ja tämä tulee selkeästi havaituksi tietyillä teillä.

ja osoittaisi tien.

Olut, viini ja viski
on nimiä niitä,
joita kansa huutaa
unelmien oppaaksi.

Ei alkoholi ole tie, syy
taikka määränpää,
se on matka,
pullon määräämä.

Ehkäpä.

Minä tiesin totuuden,
löysin oikean tien,
sain siitä vapauden.

Ehkä jonkun irvileuan mielestä nimi voisi olla Juoppopuisto.

Ärjyvät leijonat
lauhkeina lampaina,
sosiaalitydit
vei raateluhampaat.

Lammashaassa
ruohoa syöt,
sosiaalityti
on päässinä siellä.

Kerran kuussa
keritään villat,
pöytä ei siitä
koreaksi tule.

Kallion punatiilinen kirjasto osoittaa yhä kirjoja täällä luettavan.

Kirjoja, kirjoja
kuivia kirjoja
kirjoja, kirjoja
sanoja, sanoja
paljon on sanoja
tyhmiä sanoja
viisaita sanoja
lauseita, lauseita
tärkeitä lauseita
typeriä lauseita
virkeitä, virkeitä
ilkeitä virkeitä
iloisia virkeitä
kirjoja, kirjoja
tärkeitä, tärkeitä.

Käyn runohyllylä vilkaisemassa löytykö L. Onervaa.

Olen tekstiä sivullinen
joka kääntämällä kadotettiin
ja eilsen pimeään heitettiin
vaikka en halua olla sivullinen
vaan tahdon takaisin valoon
hohtoon ja tunteen paloon
johon kuulun olematta sivullinen.

Eipä ollut paikalla. Toisaalta, eihän aina voi onnea olla.

Jossain paistaa aurinko
minä olen täällä
jossain ihmiset hymyilee
minä olen täällä
jossain koetaan onnen hetkiä...

Ässärinne.

Tuonen virran lautturit
teitä mukaan hakivat,
hymysuin lausuivat,
kutsusanat julki toi
ja monet mukaan sai.

Poisjääneet vielä anelivat,
voisko päästä mukaan myös,
ettei elon virran taakse,
tänne yksin jäädä joudu,
vaan juhlat juhlii yhdessä,
tuonen virran tuolla puolen.

Vides linja.

Et kaikkia katuja kiertää voi,
eikä se kannata,
sillä ei ne kovin erilaisia,
mutta kun löydät hyvän kulman,
pysähdy miettimään.

Kuppi kahvia,
lempeää tuulta,
auringonpaistetta.

Ehkä sadetta,
mutta onhan katuja.

Onhan katuja. Katuja.

Hirsipuun piirroksia parannettiin
ja niiden mukaan tehtiin kaupungit.
Kaduilla on mukava hengaila.

Ässänrinne päättyy Hämeentielle.

Onhan outoa menoa
näillä Kallion kaduilla,
huumemiehiä pubissa,
syriäytyneitä piholla,
mielisairaita ajettu
yksin kärsimään kotiinsa.

Eipä täällä ennen ollut
asemiehiä ovilla,
ei tarvittu aikaisemmin
virastoissa vartioita.

Erittäin pahaksi mennyt
tämä aikamme nykyinen,
enemmän pelottavaksi
kuin milloinkaan aikaisemmin.

Taloja näkyy enemmän kuin ihmisiä.

Kivisiä taloja,
kivisiä teitä,
kivisiä mieliä,
sydämiä niitä,
kovetettuja,
kylmiä,
hauraita.

Merihaan valkoinen betoniähiö, alumiinitalo, vieressä verovirasto.

Kävin verovirastossa Merihaassa
tuntui kuin olisin eri maassa
ja lausuin virkailijalle suorat sanat,
helvetit ja saatanat.

Virkailija sanoi: "Ei imartelu paina vaa'assa."

Hups, heittivät ulos.

Vielä äsken seisoskelin
virkamiesten toimistossa,
asioitani ajelin
ja toimiani selitin.

Ja kuuntelin vastauksen:
byrokraattihan saneli,
seinään päättäni hakaten,
kuten ennenkin monasti,
että maksahan verosi,
jotta palkan kaikki saamme,
silläpä sinua varten
me nyt täälläkin olemme.

Byrokraattien palatsi
rakennettu kestäväksi,
verottaja umpiluusta,
korvatulpat korvillansa.

Näissä Merihaan tornitaloissa asunnot on tiiviisti yhdessä.

Sitä saa mitä tilaa,
sanotaan,
ulkona eikö tilaa,
kun tänne ahdetaan.

Onni yksillä, kesä kaikilla,
sanotaan,
mutta aika haikeana
sen allakasta nään.

Meillä on neljä vuodenaikaa,
sanotaan,
meillä on oikeus ja vapaus,
sanotaan.

Pubi on täälläkin. Onhan se hyvä, että voi välillä siirtyä neljän seinän sisäلتä muualle, ettei työajan ulkopuolella tarvise pelkästään kotona istua.

Sä duunari työssäs
vapauttas haet,
duunin kun hoidat,
vapaalle käyt.

Ei työväentalolle
sun kulkusi käy,
ei aatteesi tiellä
punalippuja näy.

Ajat muuttuvat. Ajat muuttuvat. Muuttuvat.

Ihminen takertuu yksinkertaisiin asioihin,
kuten pankkien palvelumaksuihin,
eikä kiinnostu suurista kuvioista,
kuten EU:n uusista tuulista.

Mieluummin äänestää idolista
kuin EU:n ehdokkaista,
ja katsoo missikisat sekä tv-sarjat
kuin tärkeät uutiset.

Elokuvat, romaanit ja tarinat
elämän todellisuuden luovat,
totuus, päivä ja yö
ovat kadonneita kuvia.

Kävelen Hakaniemen rantaa. Hakaniemen torilla on punatiilinen kauppahalli. Vastapäätä on musta Metallitalo. Tästä usein vappuna lähdettiin vappumarssille kohti Senaatintoria. Ei taida enää vappumarssi vetää väkeä.

Oli mulla vihreä paita
ja punainen huivi,
aatteen palo
ja sydämeni jalo.

Vappumarssilla olin varma,
työväen voima se vankka ja vahva,
rivit ei sorru, väärään taivu,
vaan kansan puolesta aina valmis.

Aatteista noista
vain rauniot kertoo,
ajoista joista
voimamme nousi.

Tähän on tultu,
kylmä on katu
ja hyytävä viima
käy sydämen läpi.

Hakaniemen sillan reunuksilla on jäljellä luodinjälkiä vuodelta 1918. Kaisaniemenkadulla on Kulttuurikeskus Caisa, käväisen siellä kahvilla. Kovaa meteliä pitävät monikulttuurisuuden puolesta.

Ne puhuu vapaudesta
omalla tavalla,
mutta ei väliä,
vaikka tietää,
että toisen vapaus
on toisen vankeus.

En täällä uskalla suutani avata. Kahvinkin nyystän huulien välistä.

Hän saapui
orjuutta pakoon,
siinä samalla
orjuutti meidät.

Kadulle palaan, ilma tuntuu raikastuneen.

Ihmisiä maailmassa
monta onhan myös hyvääkin
hijaisina huomaamatta,
vaitonaisina asuvat.

Harvat toimillaan kehuvat,
vaitonaisina yleensä
ajavat asiaa muiden.

Vääryyksiin he eivät suostu,
karkeuksiin eivät taivu,
ja aina tulevat kiinni
pitämään periaatteista.

Ovat toiset valheen tiellä,
loiset itseään kehuvat,
henkseleitään paukuttavat,
suvaitsevaisiksi nuopa
itsensä ylentävätpä.

Hyötyä yrittäväthän
muiden aatteesta hyvästä,
luopumaan ne eivät suostu
ainoastakaan jyvistä.

Saatanan tekopyhiä,
pahoja parasitteja,
muiden kustannuksellahan
yrittää omaa etua.

Rautatieasema.

Miehet ja naiset
rautatieasemalla
menee ja tulee.
Auringon paistaessa
tai sateen kasteilessa.

Taksi pysähtyy portaiden eteen, siitä yksi henkilö nousee ja ravaa rappusia ylös.

Asemalla juna viheltää,
se lähdössä on,
aika kuluu,
olet myöhässä,
vauhtia lisää,
vaikka tiedät
se jättää,
et siihen ehdi,
silti edelleen
sinä juokset.

Nyt juna lähtee,
sinä kaukana,
se hylkää,
mutta yhä juokset.

On juna jo lähtenyt,
sille jäät,
se vauhdissa kovemmassa,
vasta aseman näät
ja menneen junan,
mutta edelleen,
sinä juokset,
juokset, juokset...

Asematunneli. Seinät maalattu yhdellä värillä eikä graffitteja näy.

Yksittäiset roskakorit siroteltu nurkkiin katsomaan roskien liikettä,
jotka yrittävät välttää pönton suuntaista tuulta,
sillä paperit koittavat väistää aikaansa
ja singahtelevat toisiaan vastaan.

Nousen asematunnelista ylös Ateneumin vieressä. Marmorikuja. City-käytävä.

Sade ei pitänyt märestä
ja se meni aurinkoon,
mutta märkä levisi
ja kasteli auringon.

Täällä on värillistä väkeä ja puhutaan outoja kieliä.

Maata meidän viljeltiin,
veneet tehtiin, soudeltiin,
verkot veteen, kalasteltiin,
siimat ui, kalat toi,
marjat metsästä sai.

Kirveet taottiin,
sahat saatiin,
hirret vuoltiin,
kodit koottiin,
eilen oltiin.

Täällä tänään,
toiset säännöt,
muiden mallit,
sielut kalvaa,
tuskan tuottaa,
onnen poistaa.

Huomenna ei meitä täällä,
tilallemme toiset tuli,
soitossapa heidän huvi,
talossamme kummat tavat,
puheissakin vieraat kielet,
opukset ne oudot toivat.

Historiakin uusiks tuli,
suomalaiset siitä meni,
kansa katos, kieli kuoli,
vaiko minulla tästä huoli?

Tämä maa on tuhoutumassa vihan alle.

Mikä on se kauhee valta,
joka maan tuhoaa alta?

Mussut, somput on ne nekru,
vihan toivat mustat miehet,
pahat vieraat muista maista,
mustat tuulet nuo katalat.

Ei voisi mikään pahemmin,
ei pahempaa maamme päällä
kuin vain kurja kurttuhuuli,
mutakuono, musta ukko
muusta maasta tänne tullut,
rahaa vaatii valtiolta,
asumusta mankuu musta,
ajatus asumaan jäädä,
asuntoavustuksella
ottaisi majan omanpa,
maksutta majansa saapi,
turhaan luulee voivan jäädä,
tuskin tietää tuo tulija,
tajuja mitäänpä nuija,
kyyditään kotiin takaisin,
ruumiit rahtina pinossa,
kalmoina ja hengetönnä.

Sanaa eikö meillä siihen,
valtaa vaillako väkemme,
itse emme päättää saako,
elomme ei omaamme,
maamme meidän eikö ollut?

Muiden mahti meitä syrji,
tuoko taasen toiset vallan,
nuoko neekerit tapansa,
luulla voiteko todella,
minun tuon hyväksyvänä,
en tuohon minä alistu,
tulee jatkuva kitinä,
lopu urputus ikinä,
neekereitä en hyväksy.

Mieluumminpa toisenlaista,
parempi mitä pikemmin
tiehen saadaan mustat täitä
vain lahjaksi hauta-arkku,
kernaamminpa lyijyluodin
avulla monet somalit
hautaan aulisti avitan,

mutakuoppaan mustakuono,
kuopassapa nekrun paikka,
alimpana kaiken alla,
koiran ja siankin alla
paikat huonot neekereille,
arvottomia ovatpa
ja vähäpätöisiähän.

Tajuun oikein oikeuden
tappamalla mustan paskan,
toteutan tehtäväni,
maata sillä suojelenhan,
vääryydeltä puolustanhan.

Tuonen virran tuolle puolen
neekerit manan majalle,
karneessa kadotuksessa,
sielukin se surmattuna
takaisin ole paluuta
tuhosta totaalaisesta,
ei hypi nenille nekru,
enää eipä päättä auo.

Pelastettu ompi maamme,
paremmaksi kaiken saamme,
emme alle muiden nöyryy.

Ulkomailta uudet tavat tulee.

Untamo, talon isäntä,
tänään aamuvarhaisella
tapansa mukaan heräsi
ja aamupalalle itse
Untamo, talon isäntä,
pöydän päähän penkillensä
nyt asettuu murkinalle.

Untamo, talon isäntä,
pöytänsä katsoen havahti,
oli kaikki ruuat syöty,
isännän sapuskat viety.

Untamo, talon isäntä,
katseensa emäntään käänsi,
emäntä tähän selitti,
mitä outoja olipa
aamulla ovesta tullut,
ruokapöytään istuutunut.

Untamo, talon isäntä,
kuuntelevi, katselevi,
emäntä toden saneli:
Tuli joukko mustapäitä
ja mitään selittämättä
asettui aterialle,
talon murkinat mutusti,
meidät jätti ruokaa vaille.

Untamo, talon isäntä,
kuuntelevi, katselevi,
mikä outo tumma joukko
pirtissä piti pitoja,
loukaten talon tapoja.

Untamo, talon isäntä,
vieraalta tätä tivasi.
Musta mies avasi suunsa,
tälleen neekeri saneli:
Oikeus tokihan meillä
nyt on teille tänne tulla,
ruuat syödä pöydästänne
ja nukkua sängyssänne,
koska valkoiset varasti
aarteet Afrikan omaksi,
orjiksi asukit otti,
aidsin Afrikkaan asetti.

Untamo, talon isäntä,

hihansahan tuosta poltti,
perkeleitä suusta päästi,
haulikon haki käsiinsä
ja neekerit reijitteli,
aivot seinälle veteli.

Untamo, talon isäntä,
tuossa vieläpä totesi,
ei saa tässä Suomen maassa
antaa paikkaa vierahalle,
vaan lähettää taivasalle,
jos ei maahamme tulija
hyväksy talon tapoja.

Vaan täytyykö ne ulkomaaneläivät tänne päästää?

Kertokaa se heille,
ovat taakaksi tulleet meille,
kertokaa se heille,
ei kaivata niitä meille.

Eihän nämä maat
heidän silloin olleetkaan,
kun metsät pelloiksi perattiin
ja pottua leipään lisättiin.

He ovat kylmiä ja kovia,
nyt maan haluavat omia,
eivätkä siedä meidän veljiä,
Suomen jumaliin uskovia.

Kertokaa se heille,
joka ainoalle muslimille
ja mutakuonolle muulle:
kaivata ei niitä meille.

Jos koiralle liekaa liiaksi annat,
isännäksi silloin se itseään luulee,
eikä sun käskyt, komennot tehoa
vaan koira kun haukkuu,
sä ulos sen viet,
ja murinan kuultua ruokaa annat.

Jos toiset herroiksi talossasi opetat,
niiden orjaksi silloin sä ryhdyt.

Ystävät on ystäviä,
niitä sä auta ja jaloilleen nosta,
kuspäät on kuspäitä, täysia neekereitä,
vaikka niitä autoit ja jaloilleen nostit,
ne ei sua kiitä vaan
hylkää ja hyväksikäyttää.

Joka koiralle liikaa liekaa antaa,
saa itse tekonsa seuraukset kantaa.

Olen hyvä, olen paras, olen voittamaton,
olen Suomen kansan kieli ja mieli
ja tahtona taipumaton.

Olen maat, vedet ja metsien puut,
aavat meret ja lahtien suut,
nurmen ruoho ja peltojen vilja,
kalliot, kivet ja kummut muut.

Olen kesäinen tuuli ja syksyn sade,
talven lumet ja kevään kukat.

Olen toivo ja voima ja Suomen tie,
olen kansan sielu, henki ja sydän.

Olen hyvä, paha ja rakkaus, viha
ja vihulaisille leppymätön.

Olen oikeus ja laki,
elämä ja kuolema.

Olen menneisyys ja tulevaisuus,
vanhat opit ja tieto uus,
entiset tavat ja kulttuuri muu,
menneet toimet ja tulevat työt,
täyttyneet haaveet ja uudet toiveet.

Kolmen sepän patsaalta alkaa Aleksanterinkatu.

Aleksanterinkatu
se runokilpailun aihe
mulle mieleen tulee se laulu
neljän ruuhka
se pitää monen otteessaan
on sitä paha ajatella
ettei koeta vapautta
vaan eletään järjestelmän kahleissa
tai omien ajatuksien vankeudessa
uskoen joskus uuden paremman tulevan
vaikka ei edes tiedä mitä se olisi.

Suomen suurin tavaratalo, Stockmann suurine ikkunoineen katua katselee.

Ostoksilla,
hieno väki,
Stockmannilla,
keramiikkaa, koruja,
kelloja, meikkejä,
juustoja, viinejä,
oliiviöljyä,
sitä kylmäpuristettua.

Vaatteita hienoja,
luomuksia noita
päällään kantaa.

Kalliita on
kauniit ne,
köyhä tuskin
katsoa tohtii.

*Ohi ihmiset astelee, joku pysähtyy. Ikkunassa on leluja. Pattereilla toimivia ja vieterileluja.
Iso pattereilla toimiva juna tuossa keskellä. Kestääköhän patterit noin suuressa lelussa
kauan, vai loppuuko virta kesken leikin.*

Kaupan ikkunassa vieterilelu,
pieni kuorma-auto,
sininen se on päältäpäin,
renkaat mustat, pohja myös,
vieterin kun vetää,
auto pöytää pitkin kulkee
ja kun se reunan kohtaa,
sen mekaniikka pyörät kääntää,
eikä se pääse putoamaan,
vaan pöytää pitkin edestakaisin
kulkua jatkaa.

Senaatintorilla on Aleksanteri II:n patsas. Menenpä sinne.

Aleksanterinkadun kulmalla on pankki,
rahamiesten kulmakivi,
vastapuolella Elanto,
sen rauniot,
E-liikkeen hautakivi,
muisto menneistä aatteista.

Kivitalot jykevästi seisomassa,
niiden reunat ylhäältä koristettu,
kauniita kuvia kylmistä kivistä,
katutasen ikkunoissa vaatteita,
muovisten ihmiskuvien hahmoissa,
lasista heijastuu kasvottomat varjot.

Patsaan vasemmalla puolella on Suurkirkko. Patsaan takana on korkein hallinto-oikeus.

Syyttäjän kivi
osuessa kohteeseen
lyttää hartiat,
puolustuksen aseena
kaikki nyljetyt sanat.

Sen sivuitse pääsee valtioneuvoston talolle.

Hallituksessa
rikkaruohot rehottaa,
kitkijä puuttuu.
Ei ole rahaa kouluun,
sairaalaan, poliisille.

Snellmaninkadulla on Suomen pankki. Sen edessä Snellmanin patsas. Ei ole enää markkoja. Vastapäätä säätytalo. EU:hun on liitytty. Minulle euro ja EU tuntuu jotenkin vieraalta. Ehkä minäkin heille.

Heti aamusta alkaa
kesäinen päivä kuuma,
se polttavaa aikaa jatkaa,
tulinen on muiden huuma,
minä vieras, jatkan matkaa.

Ajaidun astuen assalle
kahvia kupposen juomaan,
eurosetelin ojennan kassalle
ja vastaan hymyyn somaan,
paluurahat taskun pohjalle,
kaverin pöytään istun samaan,
katseen käännän ikkunalle,
emme luota maahan omaan.

Eeuuta ja euroa vihaan,
ei ole muuta tunnetta siitä,
sillä katoamme sen havinaan,
muhun ei herroille riitä,
joten nousen kapinaan,
jatkuvaan napinaan siitä,
että johtivat harhaan ja piinaan.

Vieraantunut kai olen kaikesta,
koska mikään ei mulle mitään,
eikä mua säännöt lainkaan estä
noita herroja turpaan vetään,
kerran kun hermot ei kestä
lähetän ne kauas etelään.

Pohjoisrannan toisella puolella näkyy Uspenskin katedraali. Presidentinlinna. Siellä itsenäisyyspäivänä pirskeet on.

Hei juhlikaa,
on maailmanrauha,
hei iloitkaa,
elää maailma sovussa,
on kaikilla ruokaa,
juomaa ja hyvä olla,
tuskaa tunne yksikään,
eikä ketään
ole mitään vailla.

Hei tanssikkaa
elitti linnassa,
nyt juhlikaa,
mitaleita jakakaa,
on rauha maassa,
hyvin syökää,
boolia juokaa.

Sillä te olette ansainneet
tuon kaiken nautinnon,
onhan teidän ansiota,
että maalla hyvin menee,
eikä huolta huomisesta
ole kansasta kellään.

Juhlii työtön Kainuussa,
vanhus Hämeessä
ja eläkeläinen Suomessa,
kynttilänvalossa.

Mutta hyvin menee,
sen teeveestä näkee,
kun valta juhlii,
riemu raikaa.

Hei juhlikaa,
on suuret linjat hallussa,
hei iloitkaa,
on kansalaiset turvassa,
hei naurakaa,
laulakaa,
pitäkää puheita,
sanomaa toistakaa:
meillä hyvin menee.

Johtajan ohje työntekijöille

Johtajana mä tässä teille ohjeen tein, se voi olla hassua suomenkieltä, kun ei johtajalla aina hallussa, ole kaikki kielemme kommervenkit:

Ensiksi perusasia,

sillä mä johtaja olen,

ja määrään,

että mua nimeitä kutsutte

tai käyttää voitte

myös johtaja-sanaa.

Yritys meidän tässä,

tuotteita tekee, kaikenlaista väsää,

asiakkailta niistä rahaa kerää.

Ilman asiakkaita kaatuu liike meidän,

joten yrityksemme jotta toimii,

työntekijöille palkkaa riittää,

niin tulopuolta olla täytyy,

ja vain typeryys luulla voisi,

asiat ikinä että toisin oisi.

Asiakkaat jos katoaa,

niin tyrkan tulo hiipuu,

loppuu hommat,

firma konkurssiin menee.

Tämän tarvittaessa yritysjohto estää,

kustannuksista tinkien,

tehokkuutta kasvattaen,

tärkeintä kuitenkin,

ongelman syyt tiedostaa

ja sitten ne poistaa,

jotta yritys pysyy

ja toiminataedellytykset säilyy.

Töissä työt tehtävä on,

yritys toimenkuvat määrittää,

tekijät niistä poiketa ei kertomatta saa.

Suoritustapakin tärkeä silloin,

huolellisuutta jos se lisää

ja virheitä vähentää,

muutoin yleensä

tekijä itse tekotavan määrää.

Johtaja tehtävät kertoo,

suoritus tapaan harvoin puuttuu,

itse tekijä ne tekee,

tavalla omalla, selkeällä,

huolellisesti ja asiallisesti,

asiakkaat tällöin meillä pysyy.

Työntekijä ohjeet saatuaan

niitä noudattaa,

parannuksia toki esittää,

sillä ainahan aika kuluu,

tavat, toimet ja tilanteet muuttuu,

hetkeen tarttuen,

tilanteen mukaan,

toisin usein tehdä täytyy,

mainita tästä kuitenkin

hyvä johdolle on.

Työntekijät työt suorittaa,

ohjeiden mukaan toimet tekee,

kerralla kunnolla, täydellisesti,

vaikka kaikillehan virheitä myös,

ei niitä pilotella saa

tai ne pahemmaksi muuttuu.

Tehtävät annetut tehdään

ja virheistä, ongelmista raportoidaan,

esimies jotta tiedon saa

ja uusista toimista päättää.

Jos tekijä tekemättömistä toimista,

mitään pomolle mainitse ei,

mahdotonta johdon tietää,

kuinka toimia ja opastusta kohentaa voi,

jotta vastaisuudessa kyetään

samat virheet välttää ja estää.

Virheet väärään pinoon jos panee,

pois silmistä vaikka saa ne näin,

ongelmat uudestaan tulevat edestäpäin.

Tällä tapaa duunari jos tekee,

pitää johtajan kaikki tarkistaa,

sama aika siihen itse kuluttaa,

kuin jos kerralla homma hoitunut ois.

Ei järkevää samaa työtä tuplasti tehdä,

tällöin vikaa jossain,

työntekijässä yleensä vain,
sama johtajan tehdä jos täytyy ain.

Ohjeissa toisin usein tehdään,
samaa asiaa voidaan korostaa,
useasti toistaa, toistaa,
perille jotta tieto menee,
lukija sen ymmärtää,
tärkeät asiat mieleen painaa
ja näin virheet paremmin välttää.

Ei johtaja kaikkea saata tarkastaa,
tekijään täytyy luottaa,
ja siihen että hän ohjeet ymmärtää,
tai siis jos ei ymmärrä,
ainakin tajuaa täsmennystä pyytää,
lisäselvitystä tai tarkennusta.

Esimies tehtävänsä tekee,
työntekijä omansa,
ei tekijän kaikkia toimia
voi esimies milloinkaan
tarkastaa ja kontrolloida,
niin valvoo äiti lastaan,
johtajan tehtävä ole se ei.

Eipä ole onistajajatkoon ongelmia vailla.

Rattaita kaikkia
rasvata täytyy,
pyörät muuten
pyörimästä lakkaa.

Makasiiniterminaali.

Rakennettu suuria laivoja,
kauppaa käyty merten takaa.

Monet on mennyt lahden taakse,
Amerikkaan saakka asumaan jäänyt.

Mutta missä on sydän
ja mihin virtaa kyyneleet?

Olympiaterminaaliin on tullut laiva.

Luulin niitä vain yksittäisiksi sekunneiksi
kun kyyneleitä yksittäisiksi pisaroiksi,
en tiennyt elämän koostuvan niistä,
ja valtamerien.

Laiva ei ole nopein tapa matkustaa.

Usein huolta kannoin ajan puutteesta,
ei ole aikaa, tuumin matkalla.

Mutta kellon joka sekunnin
olen kyllä saanut,
sen nyt tiedän,
kun se on taakse jäänyt.

Kasvoni uurteet
kertovat siitä,
ajan murheet,
sekunnit ei riitä.

Tullivirkailijat tarkastavat siitä tulleita autoja. Olisitte olleet tarkempia ettei huumeet, mafia ja muu paha olisi päässyt tänne pesiytymään.

Ja se valo joka loisti kauniina silloin,
kun nuorena katsoin tähtiä illoin,
mun mieleen saapui vanhat muistot,
kun aattelin aikoja jolloin
toiveeni kaatui ja haaveeni haihtui.

Täysikuun valo lumooa samoin
kuin lapsena metsään hohtoa loi,
mutta toivoo samaa en tulevaan nää
kuin silloin turvassa kokea sain.

Missä on se huoleton päivä uus,
johon lapsena heräsin,
ja missä on se vuosi,
joka uutena tulevana parempaa toi,
ja missä on se kestävä maa,
joka toivoo antaen huolet kantaa?

Tähtitornimäellä ei ole tähtitornia. Tässä näkyy Senaatintorin kirkko idässä. Ja meri etelässä. Sieltä saapuu kesätuleet, sinne pataa syksyn tullen.

Yli pään
linnut vapaat
lentää voivat,
toiseen paikkaan
pesän tehdä.

Kuusi vanha,
kiinni juuret
tässä maassa,
eikä paikkaa
vaihtaa voi.

Tulee aika
kelona siinä
yksin seistä,
taikka ennen
muiden tapaan
tuulta vasten
pystyyn kaatuu.

Ja yhä linnut
liittää vapaana,
kunhan vain
edes yksi
on pesäpuu.

Kaivopuistossa on Ursan tähtitorni.

Kevään aika,
talvi taipuu,
lumen muisto solisee.

Jäät lähtee,
aallot saapuu,
rantakivet kaikuu.

Aurinko katsoo
kukkien uskoa
uuteen päivään.

Tuossa on kukat tallattu, ne ensi kevättä joutuu odottamaan kukkimaan päästäkseen.

Monet ovet onnesi tiellä
toiset sulkea taisi
kun ensin liikkuiivat siellä
eivät tajunneet muita
sitä vahingoittaisi.

Harvat kulkijat
taakseen katsovat
nämä ovat ajat
kun maa pehmenee
ja jalat vajoavat.

Monet ei kukkia väistä,

Kasvoilla ihmisen
kuin hymy ystävän,
mutta sydän
on pimeydessä.

mutta joskus uskot heidän muuttuneen

Tauko yön sateessa
soi toivon hetken,
kunnes päivän valo
mursi taivaan vallit.

edes hetkeksi kukat näkemään

Yössä kerran kuulla sain
linnun laulun lohdun,
silti aamun tullessa
oli lintu, laulu,
muisto vain.

ja niille ystävällisesti puhumaan,

Huulilla hymy
ja sanat lauhdat,
mutta sävy ivan
ja sydän kylmä.

toivoa tuomaan.

Mitä on ne sanat kauniit
kera sielun kylmän,
mitä hymyhuulet merkitsee
kanssa mielen julman.

Vanha herra ulkoiluttaa koiraan nurmikon reunamilla, metsän rajassa, jossa vanha vaahtera on taipunut jalkakäytävän suuntaan.

Luonnonrauhassa ollessa
tuuli käy ja huokaa puut,
ja tunnet olevasi vapaudessa,
jossa mieltäsi ei kuule muut,
mutta ole tarkka,
sillä tuskin kuitenkaan
näet vain metsän varjot.

Varo siis sä mäyräkoiraa,
vaikka sitä ei näy,
se jalkaan tarttuu
tai kun tuopin juot,
käteen ottaa
ja vaikka hiljaa puhut,
sen korvat nousee.

Ruohoa on.

Nurmi vihertää
ilakoiden hersyy maa,
omenapuita.
Apilakukkapari
yhteisessä nälässä.

Luontoa riittää.

Sudenkorento
kaistapellon tulessa,
kiireinen aika.
Aamuiset ensi säteet,
taipuu kaislat tulessa.

Tuolla Särkkä

Tähtivyön alla
tulevaa aikaa valaa
kaksi sydäntä.
Parhaaseen keskusteluun
ei tarvita sanoja.

ja Harakka

Puut, kukat, ruoho,
maa, meri, taivas, tähdet,
kohtaavat rannan.
Työntä ja aurinkoa,
aaltojen liplatusta.

sekä Unisaaret.

Mi kulkee elämäs tie
mi saapuu kuolos sun,
mitä mietit turhaan.

Mi on tähtien tie,
mi yön tarkoitus,
miks ei aina valoisaa,
miks välillä pimeää.

Mi on matkan määrä,
mitä siitä saa,
mi on merkitys tällä.

Mi sun mieles käy,
mitä virkat,
sä uuvut vain
aattelos alle.

Mi on parempi sulle,
kulkea narrin tiellä,
kuin hukkaan joutua
viisaan sanoilla.

Tässä kun ripeästi kävelee, pääsee taas talojen suojaan.

Asfalttitietyt hyviä on taivaltaa,
kaupungin kadut, muuta en tarvi.

Betonia ja asfalttia,
niitä niitä rakastan,
muuta en mä ikävöi.

Kukat, kukat, kukkii vaan.

Pois jos joudun tovin olla,
heti kaipaen kaupunkiin.

Kukat, kukat, kukkii vaan,
ruoho, ruoho, viheriöi.

Mitään ei mulle metsässä,
vaan kivikadut sydämessä.

Kukat, kukat, kukkii vaan,
ruoho, ruoho, viheriöi,
linnut, linnut, laulaa ne.

Houkat hetken hourii.

En minä niistä
kaduista ja puisloista,
muiden mielistä,
vaan omasta tiestä,
kaipuusta,
lämmöstä ja rakkaudesta.

Jotkut ajattelevat tonnikalapurkkiin tapettua tonnikalaa, minä mietin rautaista kalliota.

Kaupungit,
talot,
yksiöt
tehtiin,
ihminen
hukattiin.

Merisatama. Paljon on veneitä.

Kaivopuiston rannan meri aivan tyyni on,
siinä purjevene yksin seisoo,
liekö kauan ollut odottamassa,
uutta tuulta vartoamassa.

Puolensa toki poutasäällä
ja lempeillä pilvillä,
mutta huolensa siitä taakaksi kasaa
avukseen puhuria odottava saa.

Sininen meri ja vihreä ruoho.

On suuria saaria
pieniä saaria
kapeita lahtia
merten virtoja
rantoja niitä
vastaan ottaa
kaiken kestää
sateiden määrä
pintaa muuttaa
nostaa, laskee.

Tuossa näkyy Sirpalesaari. Tässä rannalla on muistomerkki haaksirikkoineille: merellä hukkuneille merimiehille. Kun laineet kevyesti rantakiviä tuudittaa, on vaikea kuvitella suuria myrskyjä, jotka laivoja upottaa. Meren sävel on rauhaista.

Soi meri tyynnä nyt,
se tavoistaan on poikennut,
säveltä rauhaista aallot saattelee,
loppunut oisko ainiaaks,
huuto, mellastus ja vaahtopäät,
vaiko hyräilee ja miettii tää,
siinä suunnittelee suurempaa?

Levon jälkeen hyräilyn lopettaako
ja ryhtyy räiskymään,
antaa näytteen voimistaan.

Kostaa menneet katalat,
nuo sieluun syöpyneet,
ja nostaa pauhun mahtavan,
jolloin laineet
yli kaiken lyövät.

Juhani Ahon patsas katsoo merelle. Valvooko vihollista vai kaipaako vapautta?

Kärsitty paljon
oudossa maailmassa,
lehdet varisee.

Katukivillä
tämä maa on peitetty,
kukat haudattu.

Tämä asfaltti
saa kaiken tasaiseksi
ja tappaa kukat.

Suotta soi laulu
uuteen päivään uskoen
kun kukat kuihtuu.

Kivien sisään
ihmiset rakennettu,
metsän puut huokaa.

Tehtaankadulla on pienen tietokonekaupan ikkuna. Laatikoissa outoja sanoja joista en ymmärrä mitään.

Tietokoneasiantuntijoita pidetään usein vaikeatajuisena heidän käyttämän
oudon kielen vuoksi
kun puhuessa käyttävät kummia sanoja ihmeellisissä lauseissa.

Selkein käsittein ymmärrettävästi sanomansa julkituovaa runoilijaa pidetään
huonona lyriikkona,
taitamattomana metaforia hallitsemattomana sanailijana.

Jos maailmaa pidetään yhtenä tasa-arvoisena kokonaisuutena
ja tavoitteena ihmisten keskinäisen ymmärryksen lisäämistä,
on tätä vastaan soivaa metaforaviidakossa asuvaa runoilijaa kiellettävä
kirjoittamasta.

Istahdan tuopin ääreen ja nautin olostani.

Joskus heikittäin
itseni tunnen
ihmiseksi.

Sitten taas
kaupunkia mietin,
sen ääniä kuulen,
siihen sidottu olen,
enkä enää luule
itseäin ihmiseksi.

Autot, bussit,
betonitalot,
eessä valon,
väen liikkuvan
näen kyllä,
puuttuu ilo
ja silmien palo,
oikea usko,
hengen valo,
sitä vailla
sielu parka.

*Olut vaikuttaa miellyttävästi ja vaivun miettelöihin. Muistan nähneeni kuvia, jolloin sota-
aikana näille kaduille ja puistoihin oli kaivettu sirpalesuojia.*

Sodan aikana kulman taloon pommii putosi,
siinä kotona oli vanha rouva ja lastenlapset.

Rakennus heidän päällään mureni raunioksi.

Kun myöhemmin esiin kaivettiin kuolleet poloiset,
oli isoäidin käsivarret kiedottu lasten suojaksi
ja lasten ilmeet oli niin rauhaisat.

Olut saa mieleni haakeaksi.

Äiti, eihän maa meidän ikuiseen uneen voi nukkua,
eihän se niin kuin laiva mereen syvään saa hukkaa,
äiti, mitä puhua silloin voimme kansamme pois kun kaikonnut on,
eikä kieltämme jäljellä ole, maamme mikä silloin on,
kuka hiekkalaatikoilani sitten leikkii, kuka lelujeni käyttää,
missä siskoni silloin kun isä meitä suojella ei voi,
kukat pihallamme kuolevatko, kastelematta kun jäävät,
lumilinnako talvella tekemättä jää, tyhjäkö vain kylmä on meidän maa,
eikä luistelemassa ketään täällä oo,
herneitäkö kesällä syödä ei voi, mansikatko hoitamatta kuihtuvat ne pois,
saunaa lämmitäkö kesällä ei kukaan, mitä täällä sitten olla voi,
äiti, eihän niin voi tapahtua, eihän, äiti, eihän?

Tulee muistot mieleeni. Lapsuuden kesät olivat joskus niin pitkiä, että alkoi odottamaan koulun alkua.

Usein mietin muistellessain,
äitini kodin hyvyttä,
kodin lämpöä läheistä.

Muistan haaveet nuo hyvemmat,
odotukset uuden päivän,
tulevaisuuden unelmat.

Toiveet jäivät täyttymättä,
haaveet hipui huomaamatta,
työstä sain mä tyhjää kättä,
aika kiruhti ohitse.

Noin sen ei pitänyt mennä,
mutta multa ei kysytty,
elon pyörät pyöritteli,
heitti tuonne, heitti tänne,
rahat riisti, kaiken riisti,
vielä otitpa vapauden
ja mut orjaksi alensi.

Mutta muistot lapsuuskodin
on aina sydämessäni,
oli silloin hienot hetket,
mielessäni teenpä retken,
iloissani leikin, nauran,
vietän päivän oikeamman,
palaan tänne kurjin mielin,
tässä istun kynäsilmin.

Kröm ... kylä tämä tästä. Täytyy ottaa rauhallisemmin.

Voit reivata purjeita,
keventää kulkua,
tahdotko todella
välttää tuulta?

Ehkä sittenkin vielä lasi viskiä.

Haaveile ystäväni,
haaveile,
usko uuteen päivään.

Haaveile poutapilvistä,
toiveista,
onnesta.

Haaveile,
uneksi,
lämmöstä,
rakkaudesta.

Nauti haaveista,
elosta,
uudesta päivästä.

Haaveile,
ystäväni,
haaveile.

Anna ystäväni ainakin haaveiden lentää.

Ei pidä tasamaalla pysyä
rantoja, vuoria karttain,
ei aina luolan syvyydessä
tuulta ja myrskyä suojassa.

Kotipuukin kerran kaatuu
ja vahvin kataja katkeaa
kun päivä yöksi taipuu
ja aurinko katoaa.

Samoja yksittäisiä kuiskauksia
on tuuleen kadonnut ennenkin,
sillä savu haihtuu nopeasti
tulen laannuttua.

Kivet kolisee milloin kolisee,
joka askista joskus loppuu röökki,
ostan Siwasta maksalaatikkaa,
syödessä luen Hesarin pääkirjoituksen.

Tehtaankadun kirkko ei paljon poikkea Kallion kirkosta tasonsa puolesta. Joku patsas roikkuu vertavaluvana. Ristinsä kullakin. Poikkeen Kankurinkadun ravintolaan syömään pippuripihvin. Juomaksi otan pullon punaviiniä.

Asetuin sohvalle kera avatun viinipullon,
mä siitä siemallen aattelin aikoja vanhoja.

Mitä tapahtunut on Suomen maassa
tuhansien vuosien vieressä?

Mitä kestää kansa on saanut,
jotta viiniä nauttia voin nyt?

Millaista oli sota-ajat,
vuosi 1939 taikka joulou -41?

Mitä mietti kansa silloin,
miten tuhon esti
ja maata puolustiti?

Ei periksi silloin antanut
vaan tehtävänsä teki,
jotta säilyi Suomen laki,
kieli ja tavat vuosisatojen.

Ja mietin sitä äitiä,
jonka lapsi rintamalla
verellä lumen värjäsi.

Ja entä sen lapsen mietteet,
joka kuuli isän pois lähteneen.

Ja ne elämän toiveet,
jotka pommitus murskasi,
väärän aatteen vaateet
vapauden puolustajia rankaisi.

Ja mä mietin tätä vuotta 2005
ja sitä osaa Suomen kansaa,
joka muista ei historiaa
vaan hylkää kansamme oikeudet
omaa maata asustaa.

Mä näitä tässä olen miettinyt,
kun viiniä olen naukkaillut.

Punaviiniä maistellessa mietin miten hienoksi maamme on tullut.

Jos on tullut maailmasta
hyvä paikka ihmiselle,
kelle kuuluu kyyneleet,
ne valtoimena virranneet.

Ullanlinna, Eira,
sinne kaitu ei
askel Kallioista,
onnen rajan toista laitaa
Punavuoreen ei voi vaihtaa.

Merimiehenkatu, siinä pubi.

Olen käynyt Eirassa,
olin kovassa kumarassa
viinaa ja olutta juoneena
pidin pubia olohuoneena
ja aamulla heräsin narikassa.

Tuopille poikkean hetkeksi vain.

Kuluu aikaa, kuluu, kuluu.
Haaskaan aikaa, haaskaan.
Voiko aikaa muuhun käyttää?
Se kuluu, haaskautuu.
Aika menee.
Mihin lie menee.

Sinebrykoffin entinen kaljatehdas on suojeltu rakennus.

Hahmot outoja,
kierot kalmat heijastaa
puiden varjoja.
Tehdas palkat maksanut,
hoitanut tehtävänsä.

Lönnrotinkatu varmaan on nimetty Eliaksen mukaan.

Kaupungin kovilla asfalteilla
kulkija moni käy,
ei Camel-buutseja heillä,
ei omia teitä näy.

Kauas on tultu Eliaksen ajoista.

Onko talot sukua puille,
autot ihmisille,
samaa heimoa,
kun toimeen tulevat keskenään?

Metsät muuttuneet kaduiksi.

Kiihkeä rytmi,
seinien kaiku,
kaupungin laulu.

Bussin kulku,
metron meno,
auton liike,
sielun vaellus.

Onkohan Kallio tarttuvaa, kun tännekin näyttää levinneen?

Saavuit kaupunkiin
elämäsi rakentamaan,
yksiön sisustit,
sitä asustit.

Ei asuntosi seinät levinneetkään,
ei kattosi noussut korkeuksiin,
vaan tapetit taipui
sisälle päin.

Taloja. Taloja. Taloja. Kun huudat muiden kanssa, ei äänesi erotu.

Luotiin kirjoitettu kieli,
jotta puheesta päästiin,
kaupungit tehtiin,
ettei nähdä metsää,
ja yksiöt,
ilman muuta.

Voisinko uskoa huomiseen.

Pöydässäni tuolit
peittyi pölyyn,
kaapissa odottaa
toinen kuppi.

Jos sydän jatkuvasti itkisi, siihenkin tottuisi.

Ihminen sopeutuu aivan hyvin,
hehkisen jos purnaakin,
muutosta vastaan taistelee,
pian taipunut uuteen valintaan.

Vaikka toivoisi parempaa.

Ihmisarvoko sua varten?
Hah!
Tee sinä työt,
asunnon saat ja ruokaa myös.

Sitä on kyllä liikkeellä.

Innosta hehkuen kiinni kävin,
elämän lankoihin itseni vein
enkä mä tajunnut,
ne sitoi mut.

Luulin vapauden tietä viitoittavan
ja kuulin sävelten soivan,
näin lintujen lentävän
ja laulavan vapauttaan.

Joo.

Anna sun pyhästä tulla mun lähellein
ja sydämes koskettaa,
anna vaistos vapaana käydä
ja taivaan pilvet nähdä,
anna sidotun sielusi saada
mielesi kahlittu vapaus.

Jee.

Mä tuskassa yksin riudun täällä,
vaikka mun toiveet rakkauden teillä,
haaveen henkeen mukaan en pääse,
eikä aallot rantaani lyö.

Kurjuus on oloni ja ainoa työ,
mä muuta en virka,
mun viljelysarka
vain peltoparka,
joka valoa ei saa.

Jaa.

Miksi ei ilo, onni,
vois mua kohdata,
rakkaus, lämpö,
sydäntäni halata.

Miksipä ei.

Turhaan huokaat pilvien perään,
olisit kuitenkin ollut
niille liian painava
ja ne olisivat vain
kulkeneet lävitsesi.

Taidan miettiä liikaa.

Kaupunki kuitenkin kaunis on
ja ihmissyhdän hellä ja hyvä,
lämpöä tahtoo saada, jakaa.

*Albertinkatu. Heti kulmalla on ampumarata. Menen ampumaan 200 kutia maalitauluun.
Ammunta on mukava harrastus ja aseet käteviä asiallisissa käsissä. Runojakin on mukava
lukea, mutta välillä kaipaa vaihtelua. "Kynä on miekkaa voimakkaampi". Klik.*

Ei sana lyijyä voita,
ei puhe tuskaa peitä,
ei anteeksianto
mielenrauhaan riitä.

En ole runolija,
jolle sanat riittää,
ei ole paperia,
joka tuskan pyyhkii
kun kyyneleet
poskille kuivuu.

Ei ole sitä tietä,
jolle voisin kääntyä,
ei ole risteystä,
on vain tie,
ja polttava tuuli
sitä kulkua vie.

Ei kuule taivas
huutoa maan,
eikä ole tarvis
mä kostoni saan.

Eikä ne mun tietä
voineet viedä,
eikä ne tiedä
mä tulen vielä.

Ne luotti liikaa
omaan voimaan,
ne mut uskoi vaan
saavan alistumaan.

Ne heräsi ja näki
ettei alistu
Suomen väki
vaan tulistuu,
vihaisena nousee,
sitä ne sitten hoki,
kun kuoleman koki.

Se rentoutti mukavasti. Taidanpa käväistä eduskuntatalolla.

Miksi ne kuulla tahtoisi
taivaassa meistä,
huoleton elämä
heillä on siellä.

Mutta sitä ennen poikkeen englantilaiseen publiin.

Leffassa jos ihmisiä tapetaan,
ryöstetään, hakataan,
se ajanvietettä ja sanomaa.

Jos runossa samaa sanotaan,
silloin ajatellaan että
tyyppi valmis on lataamoon.

Ei höyhenet tuulen suuntaa määrää.

Kellä on voima,
sillä on valta
sanella säännöt
ja pitää kuri.

Mutta mikä valta
voimalla pidetään,
kun ajatus ja puhe kielletään
se vankeudeksi mielletään.

Mitpä ihmisistä ja
kansan kohtaloista
voisi tässä maassa
sellainen valta välittää.

Joskus panee ihmetyttämään kuinka kovasti jokat puuttuvat toisten tekemisiin. Elämiin.

Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen,
vihata tahtovat kaikkia vaan?

Joku jos taaplaa tavallaan,
"hyvät" haluaa osoittaa,
tuo on outo ja kumma niin,
että alleen polkea saavat.

Ryhmässä lyövät ja käyvät päin,
nuo "sankarit" tekevät selväksi että,
ovat he voima ja osaavat sen,
mikä on oikein ja mikä on tie,
josta ei poiketa kenkään saa,
mikä on tuo ja mikä on tämä
johon toisten taipua tässä täytyy.

Miksi ne huutaa ja miksi ne lyö,
kun taaplaa hän vain tavallaan,
hijaa kulki ja hijaa kävi,
syrtässä pysyi hissukseen.

Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen,
vihata tahtovat kaikkia vaan,
joukossa käyvät heikkoa päin?

Joku jos maataan rakastaa,
metsässä kulkien tähtiä katsoo,
kukkien tuoksua kesän muistaa
talven lumi kun peittää maan.

Joku jos piirtää tai papiksi aikoo,
palloa heittää nurkassa yksin,
toisella tavalla asioita aattelee,
uuteen päivään hymyillen uskoo.

Niin ne tulee ja taasen kertoo,
kurja sä oot ja väärin elät,
yhtään mihinkään susta ei oo!

Mustassa aamussa vielä kun yrittää
ylös nousta ja matkaan käydä,
selän takaa nuo taasen iskee
ja varmasti osoittavat oikean tien.

Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen,
vihata tahtovat kaikkia vaan,
yksi jos tapoja vanhoja rakastaa,
nurmen tuoksua, kuusen pihkaa,

tahtoen taaplata tavallaan.

Joku jos täällä toisin näkee,
runoja lukee, kitaraa soittaa,
asioita miettii, tapoja tajuaa,
muiden ”totuudet” valheiksi osoittaa.

Niin häntä ne viuhtoo ruoskillaan
ja selväksi joukkona tuovat julki,
että heidän tieto ja taito,
äly, toimet, tavat sekä tahto
ovat se tie jota kulkea täytyy,
muuten saavat allensa painaa,
lyödä ja sortaa, nauraa vaan,
hah hah haa, hah hah haa.

Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen,
vihata tahtovat hyvää vaan?

Nurkassa pallo enää ei pompi,
kuvat on revitty, laulettu laulut,
turha on turhaa, aikakin on,
nurkassa sormet nyrkkiin taipuu.

Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen,
vihata tahtovat kaikkia vaan,
miksei antaneet tavallaan
hänen taaplata taivaltaan?

Mukavan levollinen ja tyyni olo.

Ei riitä että ristillä yksin
verisenä riiput,
kun tulevat nuo
ilkkumaan siihen.

Ei niillä ole kyyneleitä
verisistä haavoista
vaan nauravin suin
ne suolaa heittää.

Yksi verisenä ristillä
on vaiti kun
verikoirat nauraa
ja vaiti kun
hyeenat laulaa.

Te olette niin puhtaita ja hienoja
kuin niityllä oleva lammaskatras.

Jos joku kerrankin
sutta vastaan nousee,
se seipäälle isketään,
sitä lyödaan, viilletään
ja maahan isketään.

Otan vielä toisen oluen ja luen hetken, jos vaikka L. O. saapuisi.

Maailma on hyvällä tolalla silloin,
kun asiat soljuu ajattelematta,
kaikki on puhdasta
siivoojaa näkemättä,
kaduilla turvallista
poliisia miettimättä,
tuopissa olutta
ja kirja kädessä.

Elämässä ei pidä jäädä paikoilleen, samaan publiin asumaan. Mutta ei pidä hoikvilläkään ja alati paikkaa vaihtaa.

Kato maailma se mieletön,
muuttuva alati,
ihmismieli sellainen,
tovin outoja pohtii,
sitten suunnan valitsee,
ei kauan säatele
vaan päätäpahkaa
ravaa sinne.

Urho Kekkosen kadun vieressä on linja-autoasema.

Helsingin linja-autoasema on remontissa, kaupunki panee sitä uuteen uskoon.

Aiemmin kadut oli maan pinnalla, nyt ne kahteen tasoon tehdään.

Vanhat laiturit turhia tekeleitä ja ne pois revitään.

Ei ole ennen rakentaa osattu, kun niin paljon turhaa puretaan.

Huonoja lie olivat vanhat tekijät, kun vain susia aikaan saivat.

Onneksi nyt on päättäjät viisaita, eikä mokia pääse syntymään, kun tekevät tarkkoja laskelmia, joilla virheet vältetään.

Tästä näkyy pääposti. Aiemmin se oli Posti ja Tele. Sittenmin Telestä tuli Sonera. Postin vasemmalla puolella on nykytaiteen museo Kiasma, jonka katto vuotaa. Ehkä sen tarkoitus on kuvata nykytaiteen pysyvyyttä.

Taideteokset outoja nykyään, mikä kumma on niiden tarkoitus?

Täältä puuttuvat kauniit taulut, joita Ateneumissa näin ja sulavia patsaita valille jäin.

Mannerheim ratsunsa selässä. Hänen hauta on Hietaniemen hautausmaalla. Taidanpa käväistä siellä. Tämä rullalautaileva nuoriso ei taida kovin hyvin edes tietää miksi Mannerheimin patsas on tuossa Mannerheimintien varressa.

Jossain tuolla Nurmijärvellä asunut on joku Aleksis Kivi.
Leinon Eikka kuka lie olikaan, jossain täällä joskus ollut vissiin on.
Tuusulan tienoilla Sibelius tunnettiin, kuka sekin ollut on.
Jonkun Pietari Hannikaisen Viipurista tai jostain olevan sanottiin.
Runebergin Porvoosta tulleen mainittiin, oliko se tottu.
Mannerheim mikä lie malli patsasta varten kai.
Airosta valettu ollaan vai vai! oliko hän itse vain.
Törni kuulemma maahan parempaan muutti.
Häyhän Simokin turhaan jotain estää yritti.
Tapsa metallimies Rautavaaralla kai.
A.B.C. on tietty nimmarit Agri Colan.
Topelius maamme loi vai miten se sitten lie.

Toisaalta eiköhän se riitä, että eduskunta ajattelun hoitaa, jotta kansan ei tarvitse asioilla päättään vaivata.

Me tultiin tuntemattomuudesta,
noustiin valtiaksi,
tämän maan johtajiksi.
- Toivottavasti se enemmän kertoo opettajista kuin oppilaista.

Eduskuntatalon pääovi on itään päin. Sinnehän sitä on oltu räähmälään.

Eilen telkkarissa vanhassa uutisfilmissä Neuvostoliiton johtavat poliitrukut viikuttivat ohimarssiville sotilasrivistöille. Ilmeisesti Neuvostoliitossa ei ollut riittävästi vanhainkoteja, koska puolikuoletta päättäjiä ei voitu päästää pois päättämästä kommunistivaltion asioista, jotka olivat täysin retuperällä, kuten viime vuosituhanen viimeisen vuosisadan viimeisellä vuosikymmenellä viimeisetkin epäilevät havaitsivat ja täten vakuutuivat kommunismin tuottamasta kovasta kärsimyksestä omalle kansalle. Tällaisten tapausten jälkeen on hämmästyttävää todeta ihmisen tyhmyyden määrä, joka sallii järjestömän julmuuden jatkua vuosikymmeniä ilman että siihen paremmin ketään tulee puuttumaan.

Ihmettelen miksi kansanedustajat eivät ole huolissaan nykymenosta.

Maailman epätoivoinen ilmapiiri on havaittavissa ainoastaan niiden kokonaisuutta ajattelevien utojien oljoiden toimissa, jotka ovat taipumassa mahdottoman taakkansa alla tajuttuaan etteivät voi muuttaa tätä tuhoon tuomitua tietä yhtään paremmaksi. Sillä suurin osa ihmisistä on kykenevä ajattelemaan vain yksinkertaisia asioita muutaman hetken eteenpäin eikä heidän ajattelu taivu muuhun kuin hetken mielihyvään vailla kaikkea laajempaa suunnitelmallisuutta.

Hyvinvointivaltion perustuksia teipillä ja rautalangalla korjaavat.

Minä en ole enää ajatellut teidän loistavaksi määritellyn hyvinvointivaltion tulevaisuutta, sillä se utopia on päätöksillänne aikaa sitten siirretty haavemaailman mahdottomuudenrajan tuolle puolen, josta ei ole enää nousua takaisin todellisuuden faktoihin perustuvaan reaali maailmaan.

Kovasti ovat kyllä uusia lakeja tehneet ja vanhoja lakeja hylänneet.

Korvatesamme muinaisten tiedot uusilla määrityksillä emme tulleet huomioitottamaan niitä perusteita joilla muinaiset asioita tuhansia vuosia hiomalla olivat nykyiseen järjestelmään päätyneet. Historiassa on dokumentoitu monta kertaa aiemmin samoin tapahtuneen ja aina pikaiset suuret muutokset ovat aikajanassa vain hetken viipyneet kunnes gravitaatioon verrattava voima on jälleen syrjäyttänyt mahdottomaksi käyneet uudet määritykset kuten vetovoima pian palauttaa ylös heitetyn esineen takaisin maata kohden.

Pajon on rakennuksia rakennettu.

Rakennukset muotoilevat ajatteluumme säilyttään kuitenkin evoluution tärkeät tapahtumakeitjut, jotka elämälle on melkoisen merkityksellisiä ja ovat säilyneet samantyyppisinä metsästäjä-keräilijä -ajoista saakka. Tällaisia on syöväviä juureksia kasvavat joenvarsipaikat jotka vain on korvattu piterioilla ja mätymetsän mustikkapaikat huoltoaseman viinereillä ja itse joen virkistävä vesi ihmisen juomapaikaksi luonnollisemmin sopivalla pubilla.

Kansanedustajat on viisaita, oikeita taikureita.

Taikuri

Hän on taikuri,
saa tavarat katoamaan,
esineet leijumaan.

Hän sahaa naisen kahtia,
ja korjaa taas,
on nainen terve ja kävelee.

Korttipakat ja pulut
hänen käskyjä noudattaa,
kukat ja kanit
hatusta taikooa.

Silmänkäänmönmestari
saa ihmiset hämmentymään,
uskomaan loitsuihin,
joilla kulissit hän rakentaa.

Nyt kaataa puut,
taikoo tiet,
eteen kauppojen
ja sairaaloiden ne vie.

Vain käden liike
kera muutaman sanan,
nousee koulut, teatterit,
tehtaat ja talot.

Näin helposti loi hän kaiken tämän
ja jumalaksi luuli rahvas häntä,
kun tajunnut ei, ne kulissee vain,
jotka mestarin apuri taustalta nosti.

Tästä eduskuntatalon ovelta on laajat näkymät. Eduskuntahan suuressa viisaudessa liitti meidät EU:hun. Euronkin ottivat.

Olen miettinyt valtion merkitystä ja sen hallintomuodon tarkoitusta.

Mikä synnyttänyt on valtiot ja rajat niiden määrännyt?

Mikä koonnut on kansat, ihmiset yhteen saanut ja lait omat laatinut?

Milloin kulttuuri syntyy, milloin se sammuu? Ajasta mistä aikamme alkoi, mihin saakka matkamme määrä?

Talonne on kiveä.

Sanat heikkojen puolella, teot eivät niinkään, taivas ja maa on kaukana toisistaan.

Luonnontieteiden museon edessä on hirvipatsas. Tässä junaradan ja katujen risteyksessä oikea hirvi kuolisi nopeasti stressiin. Onneksi herkäi hirvet saavat elää metsässä.

Kaupunki tehty taloista, joita ihmiset asuttaa, teistä ja kaduista, jotka niitä yhdistää.

Kaupoista ja konttoreista, kaikista ihmisistä, joiden sydän sykkii siinä.

Postimies ja bussikuski sitä pyörittää, duunari ja siivooja rattaissa raksuttaa.

Omaa rataa bussit kurvaa, mua tuskin ne huomaa.

Kadun kivet kovatkin, ihmissydäntä pehmeämmät.

Sielut on sidotut, seinistä kaikuu vapauden äänet takaisin.

Huuto ei kuulu, metsä ei vastaa, mihin kääntyisin, mitä merkitystä?

Pajon tienviittoja: E4, 5, Turku, Tampere, yhdessäkään ei lue: Metsä.

Jaa että metsä.

Jumalat olivat kauan kaunista maisemaa vailla, joten loivat taivaan ja maan sekä metsien puut.

Metsäkin koostuu yksittäisistä puista. Mutta niitä pitää olla useampi kuin yksi.

Pienistä paloista mun maailmani koostuu, auringon valosta ja kassan hymystä, kaurapuurosta ja kahvikupista, vienosta tuulesta ikkunan takaa.

Ohitseni menee yksinäinen puliukko, kuluneet vaatteet.

On takkini mun vain kulunut räsy, kangas on ohut ja ryhti on mennyt, muutokin oudoksi valunut on päällä, tähtienvaalo sen läpäisee yöllä, estä ei sadetta, juurta ei tiedä, mitä lie kangasta, harmaa väri on vallan saanut.

Viinaa on vuosien saatossa valunut.

Haavat
valuvat
viiltävät.

Jäi muistiin jälki
ei tuohivirsun tokaisu
vaan saappaan huuto.

Muistijälki
haavat
valuvat
viiltävät.

Milloin lie hänkin kaupunkiin oli saapunut.

Lumoavan näyn
ulkokuori pitää,
sisältä on mätä,
saanut ei sitä,
mitä paketissa piti.

Ehkä hän vain yhdessä risteyksessä valitsi väärän tien.

Metsässä ennen muutama polku,
risteys siellä, toinen täällä,
harvoja valintoja voitiin tehdä.

Kaupungin katuja, paljon on teitä,
ristiin, rastiin kaikkialle menee.

Älkää antako minulle enempää demokratiaa.

Marian sairaala

Tulessa kukka,
sateessa keikkuu, kiikkuu,
kuivaa aurinko.
Poutapilvet lipuvat,
kukka niille hymyilee.

ja toisella puolella ortodoksinen hautausmaa.

Mullasta kukka
aurinkoa kurkottaa
aika ei kulu.
Koiranputken ajassa,
kukka mullassa nukkuu.

*Lapinlahden mielisairaala on sijoitettu kauniisti kaupunkimetsän reunalle meren rantaan.
Sekin on lopettamisuhan alla. Mutta kyllähän täällä katuja riittää värisevien sydänten tuskaa
peittämään.*

Jos aurinko aina paistais,
tietäisinkö mitä on
kun aurinko paistais?

Jos yön pimeys aina vallitsis,
enkä valost olis kuullutkaan,
tajuaisinko tuota toivoakaan?

*Jotkut asuvat kaupungissa, jotkut metsässä. Toiset valossa, toiset pimeydessä, taikka
toisinpäin.*

Säikeet elon,
kukat kedon,
kenen tie
oikeampi lie?

Tunteet nuo
mielen vie,
pilvet ain
siintää siel.

Onhan viel
onnea yhä,
tuskaa vaikka
olo ei vailla.

Valon kun tiedän,
pimeyden siedän,
mennyttä mustaa
se huomenna ollut.

Hyvä ettei kaikkia puita hakattu ole.

Tämän runon minä kirjoitan itselleni muistutukseksi, että aina muistaisin millainen on kesäkuinen metsä, kun lintujen laulussa aurinko nousee ja eriväriset kukat toimivat kukin tarkoituksensa mukaisesti ja kullakin hajulla on oma tärkeä merkityksensä.

Aina synkkien ajatusten tullessa mieleeni minä luen tämän runon ja vakuutan itselleni, että on pakko myöskin tuntea tuskan hetkiä, sillä ne kuuluvat siihen kokonaisuuteen, josta minun maailmani kuitenkin koostuu.

Ja ne kaikki ilkeydet olevaiseni ulkopuolella ovat vain niitä monenlaisia pahoja hajuja, joiden tehtävä on olla olemassa täydellisyyden tähden.

Nämä sata sanaa kirjoitin itselleni muistutukseksi, jotta aina muistaisin sen itselleni tärkeän asian, että kesäkuinen metsä on varmasti minua odottamassa.

Tämä paikka tuntuu inhimilliseltä ja aivan kuin kukat mulle juttelisi.

Vaikka joku mun kukkani versot syö, mun alleen tallaa, lehdet repii, maahan riistää voimallaan.

Mä siinä en taivu synkkyyteen, toivun uuteen huomiseen, synkkä kesä oli yksi vain.

Yksityiskohdat ovat tärkeitä, sillä kokonaisuus niistä koostuu. Muutama hetki, metsä ja muut.

Jos sinä et nauti kukkien tuoksusta, sanojen kauneudesta, avarasta maisemasta, en minäkään voi ymmärtää käsitystäsi vapaudesta, onnesta ja hyvydestä, siitä tiestä, jota sydämesi kulkee.

Jos et ole kulkenut kesäkuisessa metsässä auringon nousun aikaan, etkä halua siitä kuullakaan, niin en minä halua kuulla sinun käsitystä rakkaudesta, sillä pelkään niiden sanojen jäävän sydämeeni.

Pelkään sitä pahuutta ja pimeyttä, joka mieleeni jäädessä estäisi näkemästä oikein hyvän ja kauniin.

Mukava rantatie, hiekkaa

Tähdet ja kuu
ranta ja meri
aaltoihin kallio taipuu.

Taivas ja maa
puut ja tuuli
maamme,
taivaamme.

ja soraa,

Sun kasvosi kuva
mun muistiin palaa,
sun mielesi hyvä
ja sydämesi jalo.

Elämäsi voimaa
joku muu haluaa
ja minä riudun
kohti kuolon rajaa.

soraa,

Ei toisen omaa
ottaa saa,
ei kaikkea somaa
voi omistaa.

kiviäkin,

Elämä on tunteita,
surua ja kauhua,
pehmeitä piiviä,
kovia kiviä.

jotka asuu metsässä.

Ei poutapilviä
vaan myrskysäättä,
ei päivän valoa
vaan synkkää yötä.

Ei tähtien valo riitä valaisemaan maata.

Olen etsinyt tietä aurinkoon,
ohi synkkien aikojen kulkenut,
mutta nään mä vaan
varjojen maan
ja uusia piiviä
tulee taas,
taapäin katson,
ne mua seuraa,
eespäin riennän,
siellä niitä kohoaa.

Tekisi mieli jutella puille.

Hullut koirat kuuta haukkuu
viisaat hiljaa makaa
hullut ihmiset huutaa
viisaat hiljaa makaa
tollot ääntään korottaa
omaa osaansa vaatii
viisaat hiljaa makaa?

Kuuntelisiko ne.

Puhu, puhu, puhu
suusi avaa
kadun kansa.

Sano, sano, sano
tulen sana
ja vaali vapautta.

Huuda, huuda, huuda
ja kuule
maan ääntä.

Näissä maisemissa on kulkenut myös Mika Waltari ja Aleksis Kivi.

Kova koura kun monasti tahtia löy,
ajan saatossa kivikin murenee,
kestä kovinkaan aine ja henki,
jos päälle painaa jatkuva taakka.

Sanat jos ei loppu on ruumis tiellä,
lepo on pakko ja huilia pitää,
ankea muuten on edessä seinä,
ylitse ei pääse ja ovea ei siinä.

Väsämyksen puolella tahtokin väistyy,
jalat ne kulkee outoon suuntaan,
taun huutokin sitten hiipuu,
kuulla sitä jos suostu ei lainkaan.

Rannalla meren aallot kivien pintaa lipoo.

Kivi kylmä ja kopea
kovalta vaikuttaa,
mutta on suojea
sanojasi kuulemaan.

Sen on lumous
saanut vaikenemaan
ja aurinko
odottamaan nousuaan.

Paikka on siinä,
ei muualle mene,
se liikkuu vasta
kun varma on valkeus.

Mieleni on rauhaista.

Etsin sielua
kaipuun kertovaa,
joka vastaa
katsoen tähtiin.

Ja minulla on ne kysymykset
ja myös niiden varjot,
ne painaa mieltäni.

Haen sitä vapautta,
joka on valoa,
voimaa ajatella.

Olen tehnyt suunnitelman,
olen kartoittanut tietä,
vielä minä hankin
ne uudet kengät.

Mutta ei enää huomenna,
niitä on tullut niin monta,
menen heti.

Maisema mua lämmittää.

Jäi kuvasi kalvamaan mieleeni
ja sanasi
niin
sanasi
ne myös
vaikka en niitä muista.

Olen aivan hiljaa.

Näin on kirjoitettu,
näin on sanottu,
näin on puhuttu
ja runoiltu.

Vittu
mua ei kiinnosta,
pitäkää metaforanne
ja lyyriset lauseet
jotka ei liity mihinkään.

Mä saatana
sanon vaan,
ettei teillä sanomaa,
pelkkää paskaa
jauhatte vaan.

Katsoen vaahteraa.

Vaahtera veti runkoon lehtivihreän lehdistä
jäi lehdet keltaiseksi
ei puu niitä enää kaivannut
ne oli turhia
ja saivat mennä
kevyt lento
ja sitten loppu.

Mannerheimin hauta, sen edessä sodassa kaatuneiden sankarivainajien rivistöt.

Sotilaita ja
sata tonnia rautaa,
sinä päivänä
sankarivainajia tehtiin.

Soi melodia tykkien,
juoksuhautoihin
toi tuonen sävelen
sydämiin sykkiviin.

Koittaa aika aamun
uuden päivän rauha,
soi haudat lauluun
tuonen virran takaa.

Unohduksen ajan taakse
vaipuneet on maaksi,
tuleksi tulevaksi
uusiin sydämiin.

Täytyy muistaa näiden rivistöjen koostuvan yksittäisistä kivistä.

Meni siellä monta miestä,
kuolivatko syyttä suotta,
turhaan sinne hengen heitti,
kuoliko ne mieltä vaiilla?

Niiitä tässä nytten mietin
edessäni sankarhauta,
se jossa makaa enoni
joukossa samankaltaisten,
sotureiden kaatuneiden.

Kukkaset kivelle lasken
ja kuvitella yritän,
millainen se hetki silloin
kuolinvuonna neijäneljä,
kun kesäkuun viimeisenä
taisteluiden tuoksinnassa
rymisteli ryssä päälle,
moni heistä silloin kaatui,
osui nuoreen mieheen luoti,
Kalleenkin myös tappavasti.

Maahan pantiin monta miestä
äitini sanoneen muistan,
kova ollut kynnelvirta,
paha on sisaruksille
veijen lähtö rintamalla.

Minä tässä yksin seison
sankarhaudalla enoni,
tuntematta tuota miestä,
veren juuret tästä maasta,
asioita arvokkaita,
vuoksi niiden täytyy voida,
pelkuruutta näyttämättä
seistä selkääns kääntämättä.

Sodissa ennen suuria määriä sotilaita kuoli.

Ennen oli suuria taistoja
isänmaasta
oikeudesta
tulevaisuudesta.

Nykyään annetaan periksi
eikä taistella
isänmaasta
oikeudesta
tulevaisuudesta.

Ennen oli pakko taistella
tai muuten hävisi
menetti tulevaisuuden
elämän
kaiken.

Nyt jos taistelee
menettää enemmän
kuin jos ei mitään tee.

Kuinka kauan
tämä voi jatkua
sillä ei tämä ole
rauhaa, vapautta.

Pian on taistelun aika
sitä ei voi välttää
se olisi pitänyt
aikaisemmin estää.

Siihen on varauduttava
se on voitettava
sillä muussa tapauksessa
on tie häviävä
ja kadotettu
isänmaa
oikeus
tulevaisuus.

Voiko rauhan joukot vallata vallan.

Vapaus
vapaus
vapaus
joukot
aseet
verta
kuolemaa
vapaus
tai vankeus
voitto
tai tappio.

Sadan vuoden takainen hautakivi on ruohottunut. Tekstistä ei enää saa selvää.

Päiväsi päättyvät vieläpä kerran,
aikasi matka ja kulkusi jäävät,
tahtosi taipuu uinuun syvään,
silloin selviää tiesi määrä.

Jälkesi jäässä sulavat pois,
kätesi jäljet, tekosi järjen
vain huutoja metsässä,
kuulla ei enää.

Muistosi muissa
kuin kasvosi peilissä,
pois kuin kääntynyt
ei kuva jäänyt.

Mitä täällä teit, ja minkä vuoksi.

Vainon tielle vaipuneita
monet ennen meitä,
eikä heidän unelmista,
toiveista kadotetuista,
kirjoja kirjoitettu,
puheita pidetty.

Haudalla on patsas,
mutta ei mietteitä sieltä,
sadan vuoden takaiselta tieltä,
eikä heiltä,
joiden toiveet sille tielle veivät.

Hautakiven sait. Hautakiven.

Ei ano vettä
kukat kuihtuneet,
ei laula linnut
matkansa lentäneet.

Onko siellä rauhaissaa jos haluan luoksenne tulla?

Tuonelan joutsen
viestii mulle
tänne ehdit
myöhemmin kyllä,
ei kiire ole
vielä tulla.

Aikasi käy,
tieltäsi kulje.

Tuonelan joutsen
päänsä nostaa,
siipensä levittää
ja ilmaan nousee,
taivas on sininen,
valkeat pilvet.

Tuuli on kevyt, eikä taivas niskaan putoa.

Kaunis on vielä
ajatus mulla,
elämän toivo
edessäni kyllä.

Vielä on siellä
sydämeni tiellä
päiväni valo,
johon kulkuni käy.

Eipä taida kivi tarinaansa kertoa.

Kuolette vain kerran,
elämäanne muistakaa,
luo ette herran
pääse haudan takaa.

Luulette narrit
toden tietävänne,
taivaanritarin
olevan ystävänne.

Lohdun ajatus,
maa nauraa,
sitten unohdus
saa uutta kauraa.

Hautakivi,
teksti haalenee,
niitä pitkä rivi
siinä vaikenee.

Teitä on niin monta.

Kivet muotona maiseman
kukille suojan antaa.

Lautut soi muualla,
katujen askeleet
on vaienneet.

Ja vitsinne vähentyneet.

Hei päästäkää mut pois,
mä tahdon takas
tai taivaaseen.

En mullassa maata tahdo,
en elää pimeydessä,
haluan valkeuteen.

Tai vaikka helvetin tuleen
minut heittäkää,
mutta haudasta pois mut avittakaa.

Antakaa perkele edes lapio,
kun kynnetkin tuli syöttyä,
ettei sormillakaan voi kaivaa
ja pukkaa tulemaan nälkäkin.

Eikä tekojanne enää muisteta.

Me kuoleman kannattajat
vaadimme elintilaa,
elimme huonot ajat,
kuolemaa emme pilaa.

Itse me haudat kaivoimme
ja tänne raahauduimme,
pihat suojasimme,
kukat lannoitimme.

Älkää meille urputtako,
omista mokista valittako,
itse te hautanne kaivoitte,
päivänvalon tuhlasitte.

Noh, aika aikaa kutakin.

Ajan oma olet vain,
hetken kulkeva,
sitten tuhkaa.

Aika ei kysy,
ei vastaa,
tuhka tuuleen.

Aika ei ole mitään,
hetket ovat,
tuhkakin tulessa.

Taivallahden rannalla mereltä hento tuuli ruohonkorsia heiluttaa.

Yksinäinen puu tulessa huokaa,
metsässä olisi turvaa,
mutta ei siinä
yksin seistä.

Tuuli on vahva,
sen voima ei taivu,
mitään suunnalta
puuta ei suojaa.

Puu kestänyt myrskyjä
ja vahvistunut,
silti se pelkää
seuraavaa tuulta.

Toivo Kuulan puisto.

Sade kastelee,
aurinko kuivaa,
ne kamppailee
ilman voittajaa.

Merikannontie.

Puu kasvaa kadulla,
asfalttia sen ympärillä,
paikka tarkka sille annettu,
neliometri maata,
juuret asfaltin alla.

Puu ei omassa olotilassa,
se tuotu tälle tontille,
jossa kestää saa meitä,
autoja ja kuivia teitä
sekä sateessa seistä.

Puulla ei ole vaihtoehtoa,
se seisoo tuossa
tai haloiksi hakataan
ja kanto pois revitään.

Haluaisin puu sinulta kysyä:
Oletko onnellinen näillä kaduilla,
tässä kaupungissa?

Muistatko elosi entisen,
metsän suuren autuuden,
tuulen vapaan puhaltavan?

Se lie niin olla täytyy,
ettei heikko voi vastaan panna
vaan joutuu olemaan
annetun vallan alla.

Sibeliusen puisto.

Sade kastelee,
aurinko kuivaa,
ei mitään järkeä,
aivan turhaa.

Muistomerkki. Kasvokuva. Sävelet soivat.

Kaupunki minut sitonut
on tähän kohtaloon,
sieluni ottanut
vieraaseen taloon.

Ympäriiläni betoni
imee minut harmaaseen,
kietoo tahtoni
kiviseen kahleeseen.

Metsän merkitys
erkanee mielestäni,
vaikka vapauden valitus
huutaa edessäni.

Vain ajatuksissani
kahleet kolisee,
miten ne voivatkaan
mun kulkuni estää.

Koskien vyöry yli kallioesteiden.

Miksi linnut lentää
yli kaiken maan,
kun ei ne tiedä,
mitä on vapaus.

Miksi ihmiset paikallaan,
vaikka tahtois lentää,
kun niin kauas, kauas
mieli entää.

Sibelius ei soitossa taipunut muiden tahdon alle.

Runoa ei voi kesyttää,
sen tahtoa viedä,
sanavirtaa väsyttää,
runo ei sitä siedä.

On sentään jätetty puisto kaupunkiin.

Selkeän maiseman kirkas kuva,
pysyvä järjestys,
lehdet pitävät kiinni.

Kuoleman selkeät kasvat
aina puhtaana
ja raikkaana
on oleva.

Eino Leinin katu.

Enkä tiennyt silloin,
mitä on tuleva
kun katuja astelin
yksin illoin.

Vanha on vakaa
ajattelin vain,
parempaa tulee,
uskoa sain.

Mikä meni pieleen,
kuka sen muutti,
mikä on tiemme,
kuka sen valitsi?

"Vapaata miestä vangita ei voida väkivallalla". Ilmeisesti muuten kyllä.

Sä luuletko voivasi tietää sen,
miten elosi kulku ja matkasi käy,
kuvittelet ohjaaja ratsusi olet
kun edessäsi muita ei näy.

Ajaja onkin takanapäin,
se ruoskaa lyö ja ratsua ajaa,
sen otsassa merkki tulisena palaa,
se sua katsoo
ja hymyää.

Poikkean oluelle katsomaan, josko Onerva taikka Eikka täällä hengailisi.

Ne oudot voimat
riipi, raastaa,
sängyssä pitää,
mua ei päästä.

Kolmostuoppi

Sade kastelee,
aurinko kuivaa,
olut kurkun kastelee,
olut kurkun kuivaa.

ja suolapätkinöitä.

Hetkeksi taivuin kirjoittamaan runot tähän tapaan
vain nähdäkseni mitä niistä sanotaan,
kuullakseni sitä pimeyttä, jolla ne torjutaan,
vihaa joka kiertää sanat osuen sanojaan,
kuin kuu jättäen laskematta loistaen päivisin.

Hyviä ja huonoja hetkiä.

Kaupungin kadut koviille kengille,
tuohivirsuille pehmeät polut,
nyky aika koviille sydämille,
ei toista tietä etsiville.

Mikä tässä sitten oli parasta.

Mikä on paras viini,
mistä maun sen tunnen,
kielellä jos tuntuu se hyvältä,
sitten juon ja siitä juovun,
siinäkö se oli,
sittenkö se on ohi,
paras viini?

Muutama puu tännekin jätetty.

Ihminen
luomakunnan herra
kaiken valtias
löytänyt parhaat asuinpaikat
kadut
betoniset laatikot
rautalaatikot.

Katuja alla
puut
hakattuina
hyväksikäytettyinä
häväistyinä.

Kisahalli. Urheilukatu. Paavo Nurmen kuja.

Yksi ainoa puu on jätetty kadulle,
muut kaadettu talojen tieltä.

Jos hakisin kirveen
ja panisin sen päreiksi.

Siitähän vasta poru nousisi,
veisivät varmaan minut lataamoon,
jos siellä olisi vielä tilaa.

Pitäisi päästää joku toinen pois
tai siis ajaa
kadulle,
en raaski,
mutta entä ne jotka tämän metsän löivät matalaksi,
miksi ne on palkittu?

Niin no, täytyyhän asuntojakin olla. Talolla ja metsillä oma on alkansa.

Onko kukat kauniita
miten sen voi määritellä
ihminen on käsite
hyvyys on sana
suvaitsevainen on koodi
jollekin
en osaa sitä tulkita
pelkkiä koodeja kuin salakirjoitus
vertauskuvia
eläin on eri asia kuin härkä
miksi en voi tilata eläinpihviä
ei häränfileekään ole härkää
eikä ministerinleike ole leike
tuskin ministeriäkään.

Eikä nämä talot rumia ole.

Kieltäni ei kuunnella
sanojani ymmärretä
eikö minulla ole kotia
minne muualle voisin mennä
laulaako siellä linnut
mitäpä minä kuulemassa
miksi sen seinän maalaatte
en minä siitä väreistä pidä
miksi aurinko vanhalla tavalla paistaa
muistuttaa minua toisesta ajasta
sataisi edes.

Asfaltti kova on jalkojen alla. Kaipaan hiekkatietä.

Kadut
himmeän hämyiset
ottavat kulkijan
suojaan seinien
tummien varjojen.

Toisinpäin
suoja on muuri
siihen sidottu
vapaus on kiinni.

Aurinko taakka
muurin takaa
jos ei siihen
vapaus taivu.

Taloja ja asfalttia silmäkantamattomiin. 30 metriä.

Asfalttia
katukiviä
jalkojeni vieressä viemärin kansi
en voi pudota sen ritiöiden läpi
näin luulen
katson taivaalle
olenko uskoni varassa
sade huuhtelee katupölyn ja muun sotkun
vie sen mennessään
mihin viemärit loppuvat
olenko tässä vielä sateen jälkeen
onko taivaassa viemäreitä
loppuvatko ne helvettiin.

Talon takana lisää asfalttia, lisää viemäreitä.

Asfalttiin iskeytyessään sadepisarat kadottavat muotonsa. Hetken
harhailtuaan nousevat lätäköinä muodostaen lammikoita, kunnes virtoina
katoavat viemäreihin. Yksittäisiä pisaroita ei muista kukaan, ei sateen alkua,
vain asfalttia pitkin valuva voima ja virta on huomiota saanut. Montako
pisaraa vasta havaitaan. Kauanko kestää padot ja vallit kun joet ei pysy
uomissaan. Rakensimmeko liikaa viemäreitä. Annoimmeko turhan helposti
niiden veden viedä.

Taloja. Lisää taloja.

Ei maailma ole todellinen
me luomme kuvat omasta päästämme
emme me pimeää pelkää
tai valoa rakasta
vain kuvia.

Olympiastadionin parkkipaikka. Sen takana Olympiastadion.

Olympiastadion tehtiin
vuodeksi viiskytaks,
nyt halutaan
se katettavaks.

On juostu, hypitty
ja heitetty keihästä,
on puheita pidetty
ja muistettu eilistä.

On stadionin muisto
urheilun parasta,
sillä silloin kilpailtiin
aatteen palosta.

Nykymeno on pahasta,
kun kilpailaan vain rahasta,
eikä tahdonvoimasta
ja totuudesta oikeasta.

Olympiastadionin tornista voi katseen luoda yli kaupungin.

Utuksena katoan outoon näkymättömään sumuun,
olen siinä ja kuitenkin en ole,
tällä tavalla tapahtumien keskellä ja syrjässä silti.

Kaupungin heijastus minut saavuttaa,
siellä hahmojen varjot valoisine katuneen unelmoi,
kulkija seinään tarrautuu, asfalttiin sulautuu,
unissa mainitsemattomien henkierpuko elosta kirpoaa.

Edes tekstini harvoin huomaa minua
ja tulkitsee ajatuksiani ymmärtämälläni tavalla,
vaikka minunhan pitäisi tunteideni tietäjä olla
ja tajuta tapahtuneet minuun vaikuttaneet,
eikä minun pitäisi tönkkönä törppönä
katsoa tarkoitusta löytämättömiä vaeltavia kirjaimia.

Ei sanomani paperia löydä,
tunteeni näkijää runoista,
olen sivullinen jostain tietämättömyydestä
tai ehkä toiset ulkopuolisia siitä tärkeästä
jota kauniina pidän,
ja muut kuivia suolapatsaita,
jotka seuraansa hairahtuneista elävistä
imevät kaiken veden.

Täällä ylhäältä kaupunki näyttää kauniilta.

Ken on kulkenut tuomien tuolla puolen
ken lentoon entänyt
nähty jyrkät laet
ja niiden takaisen toisen toden?

Ken tietää sen valon määrän,
joka täältä uupuu
ken tietää sen pimeän määrän,
joka täällä puhuu,
eikä muualla loistetta suurta,
se on pelkkää huhuu.

Ken väärää jäärää uskoisi,
ettei olisi parempaa,
ettei välke loistaisi
kaliohuipun takaa
ja jos loikkaisi,
kuoliaana makaa.

Stadionin pohjoispuolelta alkaa metsä. Siitä pääsee kävelemään Lappiin saakka.

Oletko tuntenut aamun tuoksua
kun aurinko herää,
oletko havainnut kevään juoksua
kun niityt vihreää kerää,
oletko tuntenut kesän odotusta,
kaiken kylmän jälkeen
ja silloin tajunnut;
sillan toisella puolella on elämää.

Mikä on maailma, miten se pitäisi ymmärtää.

Yksi runoni on ylitse muiden,
sen sanat alitse toisten,
lauseet lahoavat suihin,
niiden merkitys menee,
sanan vahdit vaanimassa,
pehmeässä suossa seisomassa,
valon mahdissa mätänemässä,
ja tuuli puhaltaa niiden läpi.

Talo on seiiniä vailla,
silti ovista tuulee,
on kylmä,
takan hiillos hiipumassa,
tuli melkein sammumassa,
ja kuitenkin,
se runo on ylitse muiden.

Hetki on hyvä, mutta onko se oikein.

Monta on sanaa sanomatta,
lauseita lausumatta,
usein jäänyt heikot huoltamatta,
monasti toisia puoltamatta,
moni käsi nousematta,
apua muille antamatta.

Hmm

Hei tähdet,
miten menee,
te niin kirkkaina,
öisin välkytte,
mitä päivisin teette?

Hei aurinko,
valon tuoja,
missä sinä yöllä olet,
kun tähdet vain
valoa hallitsee?

Miksi tähtiä on niin paljon, että ne toisten sekaan katoaa.

Otava tuolla
tutun kuvion muodostaa,
sen kaksi tähteä
Pohjantähteä osoittaa.

Tuolla Pikku Karhu
ja Orionin tähtisumu,
taivaan katolla
monet valot
vuosien takaa.

Oi tähdet mulle kertokaa,
onko siellä elämää,
onko ajatusta järkevää
aurinkokunnassa lainkaan?

Tähtitaivas, tähdet siellä.

Toiset tähdet loistaa
luo valoaan
toiset niitä katselee
ain pimeydessään.

Toiset tähdet kiertää radallaan
jotenkin loistavat tavallaan
toiset eksyvät polullaan
pääsemättä nousemaan.

Toiset tähdet tahdissa
etenevät huimassa vauhdissa
toiset kurjassa liidossa
syöksyvässä kiidossa.

Mistä tietää päivän loppuneen ja yön alkaneen.

Mikä minä olen sanomaan,
onko yö vai päivä?

En voi sitä tietää
ja voin vain sanoa,
hyvää päivää,
tai yötä,
kuten minulle
on opetettu.

Sytytän tupakan.

Synkässä yössä moni
ei usko uuteen päivään,
mutta ajattele kuitenkin tovi
ja odota vielä seuraavaan.

Tuskainen vaikka onkin yö,
se kyllä väistyy.

Pimeässä varjokaan ei näy,
se pelon mieleen tuo,
mutta tiedät, että kello käy
ja aurinko nousee ajallaan.

On synkeillä hetkillä aikansa,
niihin kuuluu kyyneleet
ja luulee taakan alle taipuvansa,
eikä usko toipuvansa.

Mutta valo varjot vie,
aurinko kera poutapilvien
vienon tuulen mukana.

Sinähän se taisi olla.

Mutta tässä ei ollut kaikki,
mun mielessä muuta,
vain sanottu johdanto,
kohtalo puhuu vielä.

Puheet suuhun kuulukoon,
sanat kirjoihin,
kuvat peiliin jääköön,
kätköön eiisiin.

Mutta tuleva,
valon saava,
oman aikansa,
koittaa vielä.

Tämä vasta alku,
ei eilinen tiedä,
mihin kääntyvi tie
ja huominen vie.

Sivunumerot runon alun mukaan (suluissa runon tyyli).

Ajan oma olet vain	68
Aleksanterinkadun kulmalla on pankki	21
Aleksanterinkatu	19
Anna sun pyhästä tulla mun lähellein	41
Asemalla juna viheltää	12
Asetuin sohvalle kera avatun viinipullon	38
Asfalttia	75
Asfalttiin iskeytyessään sadepisarat	75
Asfaltitiet hyviä on taivaltaa	32
Ei ano vettä	66
Ei haavan lehti heilu	3
Ei maailma ole todellinen	75
Ei pidä tasamaalla pysyä	37
Ei poutapilviä	58
Ei riitä että ristillä yksin	47
Ei sana lyijyä voita (100 sanaa)	43
Ei suomalaisen ole voittaja	2
Ei toisen omaa	57
Eilen telkkarissa	49
Elämä on tunteita	58
En minä niistä kaduista	32
Enkä tiennyt silloin	71
Ennen oli suuria taistoja	64
Et kaikkia katuja kiertää voi	6
Eteesi lyötiin harmaa seinä	1
Etsin sielua	60
Haavat	54
Haaveile ystäväni	37
Hahmot outoja (Tanka)	39
Hei juhlikaa (100 sanaa)	23
Hei päästäkää mut pois	67
Hei tähdet	78
Helsingin linja-autoasema on remontissa	48
Heti aamusta alkaa (100 sanaa)	22
Hetkeksi taivuin kirjoittamaan runot tähän tapaan	72
Hirsipuun piirroksia parannettiin	6
Hullut koirat kuuta haukkuu	58
Huulilla hymy	29
Hän saapui	10
Ihminen	73
Ihminen sopeutuu aivan hyvin	41
Ihminen takertuu yksinkertaisiin asioihin	9
Ihmisarvoko sua varten	41
Ihmisiä maailmassa (Kalevala)	11
Innosta hehkuen kiinni kävin	41
Ja se valo joka loisti kauniina silloin	27
Johdajan ohje työntekijöille	24

Jonkun mielestä pakettiautollinen viinaa on liikaa	4
Jos aurinko aina paistais	55
Jos koiralle liekaa liaksi annat	18
Jos on tullut maailmasta	39
Jos sinä et nauti kukkien tuoksusta	57
Joskus hetkittään	35
Jossain paistaa aurinko	5
Jossain tuolla Nurmijärvellä asunut on joku Aleksis Kivi	49
Jumalat olivat kauan	53
Jäi kuvasi kalvamaan mieleeni	61
Kadun kivet	53
Kadut	75
Kaivopuiston rannan meri aivan tyyni on	33
Kasvoilla ihmisen	29
Kato maailma se mielelön	47
Katukivillä (Haiku)	34
Kaunis on vielä	66
Kaupan ikkunassa vieterilelu	20
Kaupungin kadut koviille kengille	72
Kaupungin kovilla asfaltteilla	39
Kaupungit, talot, yksiöt	32
Kaupunki kuitenkin kaunis on	43
Kaupunki minut sitonut	70
Kaupunki tehty taloista	52
Kaupunkimetsä (Tanka)	4
Kello on jo kymmenen, miksi et herää	2
Kellä on voima	44
Ken on kulkenut tuomien tuolla puolen	77
Kertokaa se heille	17
Kevään aika	28
Kieltäni ei kuunnella	74
Kiihkeä rytmi	40
Kirjoja, kirjoja	5
Kivet muotona maiseman	67
Kivien sisään (Haiku)	34
Kivisiä taloja	7
Kova koura kun monesti tahtia lyö	59
Kulua aikaa, kuluu, kuluu	39
Kuulette vain kerran	67
Kärsitty paljon (Haiku)	34
Kävin verovirastossa Merihaassa (Limerikki)	8
Lefassa jos ihmisiä tapetaan	44
Lumoavan näyn	54
Lumonrauhassa ollessa	30
Luotin kirjoitettu kieli	40
Luulin niitä vain yksittäisiksi sekunneiksi	27
Maailma on hyvällä tolalla silloin	47
Maailman epätoivoinen ilmapiri	50
Maata meidän viljeltiin	13
Me kuoleman kannattajat	68

Me tultiin tuntemattomuudesta	49
Meni siellä monta miestä (Kalevala, 100 sanaa)	63
Metsässä ennen mutama polku	54
Mi kulkee elämäs tie	31
Miehet ja naiset (Tanka)	11
Miksi ei ilo, onni	42
Miksi ihmiset ilkeitä toisilleen	45
Miksi linnut lentää	70
Miksi ne kuulla tahtoisi	44
Mikä minä olen sanomaan	80
Mikä on paras viini	72
Mikä on se kauhee valta (Kalevala)	14
Minä en ole enää ajatellut	50
Minä tiesin totuuden	4
Mitä henkäili hevonen (Kalevala)	1
Mitä on ne sanat kauniit	29
Mitä poliitikot tietävät asioista	1
Monet ovet onnesi tiellä	29
Monta on sanaa sanomatta	78
Mullasta kukka (Tanka)	54
Mutta tässä ei ollut kaikki	81
Mä tuskassa yksin riudun täällä	41
Ne oudot voimat	72
Ne puhuu vapaudesta	10
Nurmi vihertää (Tanka)	30
Näin on kirjoitettu	61
Nämä sata sanaa kirjoitan itselleni muistutukseksi (100 sanaa)	56
Olen etsinyt tietä aurinkoon	58
Olen hyvä, olen paras, olen voittamaton (100 sanaa)	19
Olen käynyt Eirassa (Limerikki)	39
Olen miettinyt valtion merkitystä	52
Olen tekstiä sivullinen	5
Oletko tuntenut aamun tuoksua	77
Oli mulla vihreä paita	10
Olut, viini ja viski	4
Olympiastadion tehtiin	76
On suuria saaria	33
On takkini mun vain kulunut räsy	53
Onhan outoa menoa (Kalevala)	7
Onko kukat kauniita	74
Onko talot sukua puille	40
Ostoksilla	20
Pienistä paloista mun maailmani koostuu	53
Pihakoivu palaa	3
Puhu, puhu, puhu	59
Puu kasvaa kadulla	69
Puut, kukat, ruoho (Tanka)	31
Pyhä sana	2
Päiväsi päätyvät vieläpä kerran	65
Pöydässäni tuolit	40

Rakennettu suuria laivoja	26
Rakennukset muotoilevat ajatteluumme	50
Rattaita kaikkia	26
Runoa ei voi kesyttää	71
Saavuut kaupunkiin	40
Sade ei pitänyt määstä	12
Sade kastelee	69, 70, 72
Sanat heikkojen puolella	52
Selkeän maiseman kirkas kuva	71
Sitä saa mitä tilaa	8
Sodan aikana kulman taloon pommi putosi	35
Soi meri tyynnä nyt	33
Sotilaita	62
Sudenkorento (Tanka)	30
Sun kasvosi kuva	57
Suotta soi laulu (Haiku)	34
Synkässä yössä moni	80
Syyttäjän kivi (Tanka)	21
Sä duunari työssä	9
Sä luuletko voitvasi tietää sen	71
Säikeet elon	55
Taideteokset outoja nykyään	48
Taikuri	51
Tauko yön sateessa	29
Tietokoneasiantuntijoita pidetään usein vaikeatajuisena	34
Toiset tähdet loistaa	79
Tuonelan joutsen	66
Tuonen virran lautturit	6
Turhaan huokaat pilvien perään	42
Tuulessa kukka (Tanka)	54
Tähdet ja kuu	57
Tähtivyön alla (Tanka)	30
Tämä asfaltti (Haiku)	34
Untamo, talon isäntä (Kalevala)	16
Usein huolta kannoin ajan puutteesta	27
Usein mietin muistellessain (Kalevala)	36
Utuusena katoan outoon näkymättömään sumuun (100 sanaa)	76
Vaahtera veti runkoon lehtivihreän lehdistä	61
Vaikka joku mun kukkani versot syö	56
Vainon tielle vaipuneita	65
Vallanpitäjien ihmisuhrit haamuina kulkevan näät	2
Vapaus	65
Vielä äsken seisokelin (Kalevala)	8
Voit reivata purjeita	36
Yksi ainoa puu on jätetty kadulle	73
Yksi runoni on ylitse muiden	78
Yksinäinen puu tuulessa huokaa	68
Yksittäiset roskakorit	12
Yli pään	28
Yössä kerran kuulla sain	29

Äiti, eihän maa meidän ikuiseen uneen voi nukkua (100 sanaa).....	35
Äijyvät leijonat	4